

1

அறிவின் உலகமயமாக்கலும் அறிவுச் சமூகங்கள் பண்பாட்டில் வேர் கொள்ளல் எனும் தேவையும்

ஆங்கிலத்தில்: ந. முத்து மோகன்
தமிழில்: இந்திரா மோகன்

மரபும் நவீனமும் குறித்த பெருங்கேள்வியில் உலகமயமாக்கல்

உலகமயமாக்கல் என்னும் கருத்து சமகாலத்திய வரலாற்றுச் சூழலுக்கு உரிய நிகழ்வாக உள்ளது. இந்நிகழ்வு தெற்காசிய மக்களுக்கும் அறிஞர்களுக்கும் முழுக்க புதியதோ புரிய முடியாததோ அல்ல. முதலில் நான், 'உலகமயமாக்கலை' உலகின் இப்பகுதியில் உள்ள நாடுகளில் 'மரபும் நவீனமயமாக்கலும்' என்ற நிகழ்வுகளுக்கு இடையிலான நீண்ட விவாதங்களின் ஒரு பகுதியாக அடையாளம் காட்ட விரும்புகிறேன். தெற்காசிய நாடுகள், தங்களால் பெரிதும் பேணப்பட்டு வந்த பழமையான மத, மொழி, பண்பாடு குறித்த மரபுகளுடன், நவீனமயமாக்கலில் நீண்ட அனுபவத்தைக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதனை இங்கு நான் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ள விரும்புகிறேன். தெற்காசியாவில் நடைபெறும் மரபுகளுக்கும் நவீனத்திற்கும் இடையிலான விவாதம், ஆழமான வலிகளை உள்ளடக்கிய காலனிய காலம், தெற்காசிய விழிப்புணர்வுக் காலம், சுதந்திரத்திற்கான போராட்டங்கள், இறுதியாக நாட்டுவிடுதலைக்குப் பிறகான பின்னைக் காலனியச் சூழல் என்ற நெடிய பலபடித்தான வரலாற்றைக் கொண்டதாக அமைந்துள்ளது.

நமது நெடிய அனுபவம், மரபுக்கும் நவீனத்திற்கும் இடையில் முழுக்க எதிர்வுகளைக் கற்பிக்கும் அணுகுமுறையை நாம் பயன்படுத்துதல் கூடாது எனத் தெரிவிக்கின்றது. இவ்விவாதத்தை 'இது அல்லது அது' (இரண்டில் ஒன்று) என்ற வகையில் கொண்டு செல்ல முடியாது. நமக்குத் தேவை சரியானதாகவும் தகுந்த அளவிலுமான இரண்டின் சேர்க்கை ஆகும். அதாவது மரபையும் நவீனத்தையும் சரிவிகிதத்தில் கையாளுதல் ஆகும். இவ்வாறு இவ்விவாதம் ஒரு சிக்கலான நிகழ்வைக் குறிக்கிறது. இதனை நான், ஓர் 'இயங்கியல் நிகழ்வு முறை' எனப் பெயரிடுகிறேன். எனது கருத்துப்படி குறைந்தபட்சம் அது முக்கியமான நான்கு

தெற்காசிய
நாடுகள்,
தங்களால்
பெரிதும்
பேணப்பட்டு
வந்த
பழமையான
மத, மொழி,
பண்பாடு குறித்த
மரபுகளுடன்,
நவீனமய
மாக்கலில் நீண்ட
அனுபவத்தை
கொண்டிருக்
கின்றன.

மரபையும்
நவீனத்தையும்
சரிவிகிதத்தில்
கையாளுதல்
ஆகும்.
இவ்வாறு
இவ்விவாதம்
ஒரு சிக்கலான
நிகழ்வைக்
குறிக்கிறது.
இதனை நான்,
ஓர் 'இயங்கியல்
நிகழ்வு
முறை' எனப்
பெயரிடுகிறேன்.

கூறுகளைக் கொண்டது. அவையாவன முதலாவதாக, நமது மரபுகள் மேற்கத்திய வகைப்பட்ட நவீன யுகத்தைச் சந்தித்தபோது அவை வரையறுக்கப்பட்ட ஒரு கட்டமைப்பையும் நமது மரபு குறித்த தெளிவையும் கண்டுகொண்டன. (அவை பெரும்பாலும் மேற்கத்தியர்களைப் போல் பாவனை செய்துகொண்ட மேட்டுக்குடி தேசிய வாதிகளால் மேலிருந்து நிர்மாணிக்கப்பட்டன). இரண்டாவதாக, கடந்த காலம் குறித்து, ஒரு விமர்சன மனப்பாங்கினை நவீனச் சூழலில் நாம் ஏற்படுத்திக் கொண்டோம். குறிப்பாக நமது மரபின் பிரிக்கவொண்ணா பகுதியாக உள்ள சாதி அமைப்பு, பிராமணியம், நிலப் பிரபுத்துவம், ஆணாதிக்கம் போன்றவற்றை விமர்சன நோக்கில் அணுகும் போக்கினை நாம் வளர்த்துக் கொண்டோம் எனக் கொள்ளலாம். மூன்றாவதாக, மரபுக்கும் நவீனத்திற்கும் இடையிலான விவாதம், மேற்கத்திய வடிவிலான நவீனம் குறித்த திருப்தியின்மைகள், வரம்புகள் ஆகியவற்றை நமக்குச் சுட்டிக்காட்டின. காலனியம், கருத்தியல் மேலாண்மை (எட்வர்ட் சையதின் கீழைத்தேயவாதம்), அதிகார நுண்ணரசியல் (மிகயில் பூக்கோ) போன்றவற்றை நம்மால் உணர முடிந்திருக்கிறது. இவ்வாறாக மேற்கத்திய நவீனம் குறித்து ஒரு வகையான விமர்சன அணுகுமுறையை நம்மால் எட்ட முடிந்திருக்கிறது. இறுதியாக மேற்கத்திய நவீனம், தேசியம், மதச் சார்பின்மை, பகுத்தறிவு, அடையாள அரசியல், சமத்துவம், சனநாயகம், சமூகநீதி, வளர்ச்சி போன்ற கருத்தாக்கங்களை நமது அரசியல், மற்றும் பண்பாட்டுத் தளங்களில் தோற்றுவித்துள்ளது. மேற்கூறிய நால்வகைக் கூறுகளும் ஒன்றாக இணைந்து, தெற்காசிய நாடுகளில் மரபிற்கும் நவீனத்திற்கும் இடையிலான விவாதத்தில் உண்மையில் ஒரு சிக்கலான தோற்றத்தை, மீண்டும் பழைய நிலைக்கு மீளமுடியாத அளவுக்கு உருவாக்கியுள்ளது.

மரபுக்கும் நவீனத்திற்கும் இடையிலான இச்சிக்கலான விவாதமானது, தெற்காசிய நாடுகளைச் சேர்ந்த நம்மை, நவீனத்திற்குள் ஊடுருவச் செய்வதுடன் அக்கருத்தினை மறுவரையறை செய்யவும் தூண்டுகிறது. இங்கு மேற்கத்திய நவீனத்தை கட்டுடைப்பு செய்வதற்கான வாய்ப்பும் மறுகட்டமைப்புச் செய்வதற்கான சாத்தியமும் தோன்றுகின்றன. இதன் தொடர் விளைவாக மாற்று நவீனம் (Alternative Modernity) என்ற கருத்தாக்கம் உருவெடுக்கிறது. வேறு வார்த்தைகளில் சொல்வதானால், நவீனமயமாக்கலின் அடிப்படைப் பண்புகளில் ஆகப்பொதுவானவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளும் அதே வேளையில், தெற்காசிய நாடுகள் மேற்கத்திய நவீனத்தின் விதிமுறைகளுக்கு அப்பால் சென்று, தமது சொந்த சமூகங்களின், அதாவது தெற்காசியக் கூறுகளை அவற்றுக்கு முன்மொழிகின்றன. அவை இந்நாடுகளின் குணாதிசயங்களைக் கருத்தில் கொண்டு,

பாரம்பரியக் கட்டமைப்புகளையும் இச்சமூகங்களின் உள்ளார்ந்த பிரச்சினைகளையும் உள்ளடக்கியதாகத் தோற்றம் பெறுகின்றன. சமீப காலங்களில், குறிப்பிடத்தக்க சில பின்நவீனத்துவ அறிஞர்கள், எவ்வாறு மேற்கத்திய நாடுகளுக்கே உரிய தொழில்மயமாக்கல் மற்றும் அறிவொளிச் சூழல்களில் தோற்றம் பெற்று பயிர் செய்யப்பட்ட நவீனச் சொல்லாடல்கள் உலகளாவிய வகையில், எல்லாப் பண்பாடுகளுக்கும் பொருந்து வனவாகக் காட்டப்படுகின்றன? என்ற கேள்வியை எழுப்புகின்றனர். இன்னும் கூடுதலாக, மாற்று நவீனத்துவம் என்ற கொள்கை ஒரு திறந்த பிரச்சினையாக, புவியியல் மற்றும் பண்பாட்டுத் தளங்களுக்குள்ளும் கருத்தியல் மறுசார்புகளுக்குள்ளும் தொழில்படும் வகையில் முன்வைக்கப்படுகிறது. முதலாளியம் மற்றும் காலனியச் சூழல்களில் உருவெடுத்த நவீனம் என்பது காலனிய நீக்கம் அல்லது சோசலிச சார்புகளுக்குள் இணைந்து தொழில்படும் கருத்தாக்கமாக வெளிப்படுகிறது. சோசலிச சார்புடன் மாற்று நவீனத்துவம் என்பது தீவிரப்பண்புகளை ஏற்றுக்கொள்ளும் சாத்தியமும் உருவாகிறது.

அண்மைக் காலத்தில் அறிஞர்கள் சிலர், உலகமயமாக்கல் என்னும் தற்போதைய அலை, காலனியச் சூழலில் மேற்கு உலகினரால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட நவீனத்துவம் மற்றும் அறிவொளிக் காலம் என்ற சட்டகத்திற்குள் அடங்காதது என்ற கருத்தைத் தெரிவித்து வருகின்றனர். அது பின்னை நவீனத்துவப் பரப்பைக் கொண்டது என்றும் அது ஐரோப்பிய மையவாதத்தைத் தாண்டிவிட்டது என்றும் குறிப்பிட்டு வருகின்றனர். அது பன்மீய மையங்களைக் கொண்டுள்ளது என அவர்கள் வாதிடுகின்றனர். இது குறித்து நமக்கு பலமான சந்தேகங்கள் இருந்த போதிலும் இது ஐரோப்பிய மையவாதத்திலிருந்து விலகிச் சென்று, தென்கண்ட நாடுகளுடன் உண்மையான உரையாடலுக்கு ஒத்துப்போவதாக இருந்தால் நமக்கு அது மகிழ்ச்சி அளிப்பதாகவே இருக்கும்.

உலகமயமாக்கலின் அரசியல்

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, இன்றைய உலகமயமாக்கல் என்னும் தற்போதைய அலையை உற்று நோக்கினால், அது 20ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசிப் பத்தாண்டுகளில், சோவியத் சோசலிசத்தின் சரிவுக்குப் பின்னால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு போர் வியூகம் என்பது கவனிக்கப்பட வேண்டும். இந்த அடிப்படை உண்மையைக் கொண்டு பின்னை சோசலிச உலகமயமாக்கலின் (Post Socialist globalization) நோக்கமும் குறிக்கோளும் புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டும். மூன்றாம் உலக நாடுகளில் (ஆசிய, ஆப்ரிக்க, லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில்) முந்தைய சோசலிச அமைப்பு மற்றும் கருத்தியலின் செல்வாக்கினால்

குறிப்பிடத்தக்க சில பின்நவீனத்துவ அறிஞர்கள், எவ்வாறு மேற்கத்திய நாடுகளுக்கே உரிய தொழில் மயமாக்கல் மற்றும் அறிவொளிச் சூழல்களில் தோற்றம் பெற்று பயிர் செய்யப்பட்ட நவீனச் சொல்லாடல்கள் உலகளாவிய வகையில், எல்லாப் பண்பாடு களுக்கும் பொருந்து வனவாகக் காட்டப்படு கின்றன? என்ற கேள்வியை எழுப்புகின்றனர்.

முதலாளித்துவ உறவுகளுக்குப் பொருத்தமான அரசியல் சூழல்களை விரிவடையச் செய்வதே இன்றைய உலக மயமாக்கலின் நோக்கம் ஆகும்.

மூன்றாம் உலக நாடுகளின் சனநாயக எதிர்ப்பியக் கங்கள் தம்மை வெகுசனத் திரளாக ஒன்றுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டிய அவசரம் ஏற்பட்டு வருகிறது.

உருவாக்கப்பட்டிருந்த பொதுத்துறை வளர்ச்சி, மக்கள் நலப் பொருளாதாரம், நிலச்சீர்திருத்தம், வெளிநாட்டு முதலீடுகளுக்கான கட்டுப்பாடுகள் போன்றவற்றை நீக்கிவிட்டு, அந்நாடுகளில் முதலாளித்துவ உறவுகளுக்குப் பொருத்தமான அரசியல் சூழல்களை விரிவடையச் செய்வதே இன்றைய உலகமயமாக்கலின் நோக்கம் ஆகும். மூன்றாம் உலக நாடுகளில் எந்தவிதமான தட்டுத் தடங்கல்கள் இன்றி மூலதனம் சுதந்திரமாக செயல்பட வேண்டும் எனும் வேலைத்திட்டம் முன்வைக்கப்படுகிறது. இன்னும் கூடுதலாக, தற்போதைய உலகமயமாக்கல், மூன்றாம் உலக நாடுகளில், மேற்கத்திய செல்வாக்கு சுதந்திரமாக பரவுவதற்கு இடையூறாக உள்ள அனைத்து ஜனநாயகரீதியான எதிர்ப்பு இயக்கங்களையும் வட்டாரத் தன்மைகளைக் கொண்ட பண்பாட்டு அடையாள இயக்கங்களையும் முற்றிலுமாக அழித்து நிர்மூலப்படுத்துவதாகும். எல்லாவிதமான இடதுசாரி, சனநாயக மற்றும் அடையாள இயக்கங்களுக்கும் இன்றைய உலகமயமாக்கலின் பண்டிதர்கள் பயங்கரவாத இயக்கங்கள் என்று பெயரிட்டுள்ளனர். இன்றைய உலகமயமாக்கல் முற்றிலும் ஆசிய, ஆப்பிரிக்க, லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளை நோக்கியது என்பதனைத் தெளிவாக உணரமுடிகிறது. மேற்கு நாடுகளில் எதிர்ப்பியக்கங்களைக் கிட்டத்தட்ட இல்லாமலாக்கி விட்டதாக நம்பும் உலக மூலதனம், அவ்வகை எதிர்ப்பின் பலவகை வடிவங்கள் ஒன்றுபடாமல் சிதறி அமைந்துள்ள மூன்றாம் உலக நாடுகளை நோக்கித் திரும்பி உள்ளது. இன்றைய உலக அரசியலின் முரண்பாடு ஐரோப்பா, மேற்கு நாடுகள் ஆகியவற்றைக் கடந்து உலக மூலதனம் மூன்றாம் உலக நாடுகள் எனத் திடப்பட்டு வருகிறது. இது ஒரு புதுவகைச் சூழல் என்பது அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். இத்தகைய புதுச்சூழலில் மூன்றாம் உலக நாடுகளின் சனநாயக எதிர்ப்பியக்கங்கள் தம்மை வெகுசனத்திரளாக ஒன்றுபடுத்திக்கொள்ள வேண்டிய அவசரம் ஏற்பட்டுவருகிறது.

உலகமயமாக்கலை தலைமை ஏற்று நடத்துகின்ற பன்னாட்டுப் பெருநிறுவனங்கள், கட்டுப்பாடற்ற மூலதனப் பாய்ச்சலையும் தொழில்நுட்ப அறிவினையும் உயர்-செலவுப் பகுதிகளிலிருந்து குறை - செலவு பகுதிகளுக்கு (Shifting from High-Cost areas to Low-Cost areas), அதாவது 'ஐரோப்பிய நாடுகளிலிருந்து வளர்ந்து கொண்டிருக்கும்' என அழைக்கப்படுகின்ற நாடுகளுக்கு நகர்த்தி வருகின்றன. மூன்றாம் உலக நாடுகளின் உழைப்புச் சக்தியை குறைந்த விலைக்குச் சுரண்டுவது என்ற வேலைத்திட்டம் இங்கு செயல்படுகிறது. மேற்கு நாடுகளேகூட எதிர்பார்த்திராத அளவுக்கு அதிகப்பட்ச உபரி மதிப்பு இதன்மூலம் திரட்டப்படுகின்றது.

இன்னொருபுறம், மூன்றாம் உலக நாடுகளின் முதலாளியம் புதுவேகத்துடன் தன்னைப் பலப்படுத்திக்கொள்கிறது.

முதலாளியப் பண்பு கொண்ட உலகமயமாக்கல் மூன்றாம் உலக நாடுகளைக் குறிவைத்துச் செயல்படுவதில் சிக்கல்கள் இல்லாமலில்லை. அதிநவீன தொழில்நுட்பங்களை ஏற்றுக்கொள்வதற்கான உள்கட்டுமானத் (Infra-Structural) தயாரிப்பு மூன்றாம் உலகநாடுகளிடம் இல்லை. அத்தகைய உள்கட்டுமானத் தயார்நிலையை உருவாக்க ஒன்றிணைந்த அரசு மற்றும் சமூக அளவிலான தீவிர முயற்சிகள் தேவை. புரட்சிகரமான மாற்றங்கள் நிகழ்ந்த சமூகங்களிலேயே அத்தகைய முயற்சிகள் சாத்தியப்படும். ரஷ்யாவிலும் சீனாவிலும் புரட்சிகர கட்டுமானங்கள் நிகழ்ந்த காலங்களில் வெகுமக்கள் உற்சாகம் அத்தகைய தீவிர மாற்றங்களுக்கு ஆதரவாக இருந்தன. மூன்றாம் உலக நாடுகளில் உலகமயமாக்கத்திற்கு ஆதரவாக சிறு அளவில்கூட வெகுமக்கள் உற்சாகம், ஆதரவு ஆகியவை தொழிற் படவில்லை. சில மேட்டுக்குடி சார்ந்த அசைவுகள் மட்டுமே தென்படுகின்றன. மூலதனப் பகாசுரர்களால் அம்மாதிரியான சமூகம் தழுவிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்த முடியாது. மாறாக முதலாளிய அடிப்படையிலான அதிநவீன தொழில்மயப்படுத்தல் பல சீரழிவுகளையும் பேரிடர்களையும் ஏற்படுத்துகின்றன. சமூக அக்கறை சிறிதும் இல்லாத முதலாளிய உலகமயமாக்கலால் மூன்றாம் உலக நாடுகளில் லஞ்சம், ஊழல், சமூகப் பண்பாட்டு வாழ்வில் மிகக் கோரமான தனிமனித வாழ்ச் செயல்பாடுகள், சுற்றுச் சூழல் அழிவு, தொழில்துறைப் பேரிடர்கள், விபத்துக்கள், குற்றங்கள், சுகாதாரக் கேடு, புதிய நோய்கள் ஆகியவை பெருகுகின்றன.

முதலாளிய உலகமயமாக்கல் மூன்றாம் உலக நாடுகளின் இயற்கை வளங்களையும் குறிவைக்கிறது. வளர்ச்சியடைந்த முதலாளிய நாடுகள் ஏற்கனவே தமது இயற்கை வளங்களை அழித்து, அவற்றை இழந்த, ஒருவகை இயற்கை - ஆதார - வறுமை (Poverty of Natural Resources) நிலையில் வாழுகின்றன. இயற்கை ஆதாரங்களுக்காக அந்நாடுகள் மூன்றாம் நாடுகளை நாட வேண்டியிருப்பது அந்நாடுகளின் நிர்ப்பந்தம். ஆயின் அவ்வகை இயற்கை ஆதாரங்களுக்காக அல்லது சுற்றுச் சூழல் பாதுகாப்புக்காகத் தம் லாபத்தில் ஒரு பகுதியைச் செலவளிப்பதற்கும் அந்நாடுகள் தயாராக இல்லை. மூன்றாம் உலக நாடுகளை உலகமயமாக்குகிறோம் என்ற பெயரில் அந்நாடுகளின் இயற்கை வளங்களைக் கொள்ளையடிக்கும் விரிந்த வடிவிலான புதுக்காலனியத்தை நோக்கியே அவை நகருகின்றன.

முதலாளிய
உலக
மயமாக்கல்
மூன்றாம் உலக
நாடுகளின்
இயற்கை
வளங்களையும்
குறிவைக்கிறது.

அறிவின் உலகமயமாக்கல் நோக்கிய நகர்வு

சமீபகாலத்திய
உலக
மயமாக்கல்
கட்டமானது,
'அறிவு'
என்பதனை
நேரடியான,
உடனடி
உற்பத்தி
சக்தியாக
உருவாக்கி
யுள்ளது.

நான் இப்போதுதான், நேரடியாக உலகமயமாக்கலில் அறிவுச்சமூகம் (Knowledge Society) என்ற தலைப்பிற்கு வருகிறேன். உலகமயமாக்கலில் அறிவுச்சமூகம் என்பதும் கூட ஒரு நீண்ட வரலாற்று நிகழ்வே ஆகும். இருந்த போதிலும் அதனுடைய சமீபகாலத்தியக் கூறுகளை அடையாளம் காண முயலுவோம். சமீபகாலத்திய உலகமயமாக்கல் கட்டமானது, 'அறிவு' என்பதனை நேரடியான, உடனடி உற்பத்திச் சக்தியாக உருவாக்கியுள்ளது. ஆரம்பக்கல்வி, உயர் கல்வி (Primary, Secondary and Higher secondary) என்ற இரண்டு கட்டங்களைக் கடந்து தொழில்முறை ஆய்வுக் கல்வி (Tertiary Education) என்ற மூன்றாவது நிலையின் மீது அதன் முழுக்கவனமும் இப்போது குவிகிறது. இதன் விளைவுகள் மிகத்தீவிரமானவை. உற்பத்தித் திறனை உத்திரவாதப்படுத்துபவை மட்டுமே இன்றைய உலக மயமாக்கலில் அறிவு என்ற அங்கீகாரத்தை ஈடுகின்றன. பொதுக்கல்வி என்ற சொல் அர்த்தத்தை இழந்து வருகிறது. ஒரு சதவீதமேனும் உற்பத்தித் திறனைக் குறைத்து விடுபவை தடைகளாகக் கருதப்படுகின்றன. அது முதலாளியத்தின் உபரிக்கான உயர் தொழில்நுட்பப் போட்டியில் ஈடுபடுவதால், அம்மாதிரியான தடங்கல்கள் ஒரு தரப்பின் பெரும் தோல்விக்கு இட்டுச் சென்றுவிடுகின்றன.

அறிவு
இன்றைய உலக
மயமாக்கலில்
எத்துணை
வேகத்தில்
வளர்ச்சி
அடைந்து
வருகிறதோ
அதே வேகத்தில்
அதன்
சமூகப்பண்பை
இழந்து
வருகின்றது.

அண்மைக் காலத்தில் உலகமயமாகிவரும் அறிவு பொருளாதார அறிவு என்று அழைக்கப்படுகிறது. அது தொழில்நுட்ப அறிவு என்று அறியப்படுகிறது. அது உயர் ஆற்றல் கொண்ட நிர்வாக அறிவு, மேலாண்மை அறிவு என்று மதிக்கப்படுகிறது. அது எந்திர அறிவாகவும், பொறியியல் அறிவாகவும், மின்னறிவாகவும் உள்ளது. இவையெல்லாம் அந்த அறிவின் சிறப்புக்கள் ஆகும். ஆயின் அது சமூக அறிவாக இல்லை, மானுட அறிவாக இல்லை. சமூக நீதி, அறம், அழகியல், பண்பாடு ஆகியவை இவ் அறிவில் இடம்பெறுவது இல்லை. அறிவு இன்றைய உலகமயமாக்கலில் எத்துணை வேகத்தில் வளர்ச்சி அடைந்து வருகிறதோ அதே வேகத்தில் அதன் சமூகப் பண்பை இழந்து வருகின்றது. பெளதீக எதார்த்தத்தைவிட, சமூக எதார்த்தத்தைவிட அதிக ஆற்றல் கொண்ட மிகை எதார்த்தம் (Surreal) ஒன்றை இன்றைய அறிவு கட்டியெழுப்புகிறது. அந்த மிகை எதார்த்தம் இன்றைய நிலையில் அறவே சமூகப்பண்பு அற்றதாக உள்ளது. அந்த மிகை எதார்த்தத்தின் நீளம், அகலம், எடை போன்ற அளவைகள் பெளதீக எதார்த்தத்துடன் தொடர்பற்ற வையாக அந்நியப்பட்டு உள்ளன. இது தற்செயலானதல்ல. அதிநவீன தொழில்நுட்ப உற்பத்தியின் உரிமையாளர்களான கார்ப்பரேட் கம்பெனிகளின் நலன்களுக்கு அதுவே உகந்தது.

இதன் மூலம் பொருளாதாரம் என்பது உயர் செயல்திறன் மிக்கதாகவும், அறிவை மூலதனமாகக் கொண்டதாகவும் திகழ்வதாகப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. இவ்வுலகில் ஏராளமான நாடுகள் உலகச் செயல்திறன் போட்டியில் (Global Skill Race) பங்குபெற்றுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது. சில சமயங்களில் 'அறிவுப் போர்' (Knowledge Wars) என்றும் இது அழைக்கப்படுகிறது. ஒரு மாநிலம் அல்லது நாட்டில் பல்கலைக்கழக அல்லது கல்லூரி அளவில் அதி நுட்பத் தொழிற்பயிற்சிக் கல்வியில் (Tertiary Professional Education) மற்றவர்களை விஞ்சி நின்று வெற்றி பெறும் செயல்திறனைக் கொண்டு அந்நாடு அல்லது மாநிலத்தின் மொத்த வெற்றி அளவிடப்படுகிறது.

நம் கவனத்தை ஈர்க்கக் கூடிய விடயமாக, சீனா, இந்தியா போன்ற ஆசிய நாடுகளும் இந்த உலகச் செயல்திறன் போட்டியில் நுழைந்திருக்கின்றன என்பதாகும். ஆசிய நாடுகள் பன்னாட்டுப் பெருநிறுவனப் பகுதிக்குள் நுழைவு பெற்றமையின் காரணம், இந்நாடுகளால் குறைந்த சம்பளத்திற்கு, உயர்தொழில் சக்தியை அப்பெரு நிறுவனங்களின் பயன்பாட்டிற்காக அளிக்க முடியும் என்பதே ஆகும். பெருநிறுவன அறிஞரொருவர் இவ்வாறு எழுதுகிறார். பெரிய நிறுவனங்கள், ஆராய்ச்சி மற்றும் வடிவமைப்பு போன்ற உயர்முடிவு நடவடிக்கைகள் ஐரோப்பிய, வடஅமெரிக்க, ஜப்பானிய உயர்மதிப்பு பொருளாதாரத்திற்குள் மட்டுமே நிகழ வேண்டும் என்ற பழைய எல்லையை இப்போது தாண்டிச் செல்லுகின்றன. குறை செலவு நாடுகளின் உயர் திறன் மக்கள் திடீரென பன்னாட்டுப் பெருநிறுவனங்களின் விருப்பத்திற்கு ஈர்க்கப்படுகின்றனர். பல்கலைக்கழக நிறுவனங்களும் அவற்றின் நாடளாவிய வலைத் தளங்களும் பொதுத்துறையின் செலவில் உயர்மதிப்புள்ள தொழிற்பயிற்சி பெற்றவர்களை உருவாக்கி உலகப் பெருநிறுவனங்களுக்கு கவர்ச்சி மிக்க சொத்தாக வழங்கி வருகின்றன. ஆசிய மேய்ப்பு நிலங்கள் இப்பன்னாட்டு நிறுவனங்களுக்கு பெரும் வேட்டைக் காடுகளாக மாறிவருகின்றன. ஏனென்றால் இவை எல்லைகளற்ற, உயிரினப் பல்வகைமை கொண்டனவாகவும் இயற்கை ஆதாரங்கள் மிகுந்தனவாகவும் உள்ளன. நிகழ்காலத்திய அறிவின் உலகமயமாக்கல் அலையில், ஆசிய கண்டத்தை நோக்கி ஏராளமான இரகசிய செயல் திட்டங்கள் (Hidden Agendas) இருக்கின்றன என்பதில் யாதொரு சந்தேகமும் இல்லை.

பல்கலைக்கழக நிறுவனங்களும் அவற்றின் நாடளாவிய வலைத்தளங்களும் பொதுத் துறையின் செலவில் உயர் மதிப்புள்ள தொழிற்பயிற்சி பெற்றவர்களை உருவாக்கி உலகப் பெருநிறுவனங்களுக்கு கவர்ச்சி மிக்க சொத்தாக வழங்கி வருகின்றன.

அறிவுச் சமூகங்கள்

அறிவு என்பதே அதிகாரமாகும், அவ்வறிவே உலகை ஆட்சி செய்யக் கூடியதாகவும் அமையும்.

செயல்திறனும், தொழில்முறைத்திறனும் கொண்ட கல்வி அமைப்புப் பரவலைத் தொடர்ந்து, பெருநிறுவன அறிஞர்கள், எதிர்கால சமுதாயம் பின்னைத் தொழில்மய அறிவுச் சமூகமாக (post-industrial knowledge society) உருவாகும் என முன்கூட்டியே ஆரூடம் வழங்கிவிட்டனர். மேலும் அது, சமீபத்திய அறிவுச் சமூகத்தில் கருத்தால் உழைக்கும் மூளைத் தொழிலாளர்கள், செல்வத்தை உருவாக்குவதில் அடிப்படை ஆற்றல் கொண்டவர்களாகக் கருதப் படுகின்றனர். அறிவுச் சமூகத்தில் இனி உடலுழைப்போ, தனி உடமையோ, அரசியல் அதிகாரமோ தீர்மானிக்கும் காரணியாக இருக்கப் போவதில்லை என அவர்கள் அறிவித்து வருகின்றனர். இந்த சமூகமே அறிவொளி பெற்றவர்களைக் கொண்ட சமூகமாகத் திகழும் என எதிர்பார்க்கின்றனர். ஏதாவது போர்கள் நிகழுமானால் அவையும் அறிவுத்திறன் போர்களாகவோ, அல்லது அறிவுச் சமூகப் போர்களாகவோதான் அமையும் எனச் சொல்லுகிறார்கள். சமூகப் பகுப்பும் கட்டமைப்பும் பொறிளியாளர்கள், மருத்துவர்கள், கணினி மற்றும் வலைத்தளப் பணியாளர்களைக் கொண்டனவாகவே அமையும். இது ஒரு மேட்டுக்குடி கல்வியாளர்களின் சமூகமாக மாறும், அறிவு என்பதே அதிகாரமாகும், அவ்வறிவே உலகை ஆட்சி செய்யக் கூடியதாகவும் அமையும்.

இது நடைமுறைக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு பெருங்கற்பனை! முன்பு நாம் குறிப்பிட்ட மிகை எதார்த்தப் புனைவாகவே இதுவும் அமைந்துள்ளது. எப்படியாயினும், இது உலகளாவிய ஏற்றத் தாழ்வுகளையும், புதிய சமூகப் படிநிலை அமைப்புகளையும் உருவாக்கும் என முன்கூட்டியே சொல்ல முடிகின்றது. இது சிறப்பான அறிவுத்திறன்களின் அடிப்படையில் புதிய சமூகப் பிரிவுகளை உருவாக்க முனையும் என யூகிக்க முடிகிறது. இது ஒரு சமூக மின் எண்ணியலை, அதாவது விஞ்ஞானரீதியில் நிர்வாகம் நடைபெறக்கூடிய ஒரு சமுதாயத்தை நினைவுக்குக் கொண்டு வருகிறது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் நேர்க்காட்சிவாத தத்துவவாதிகள் இப்படி ஒரு கற்பனை தேசத்தை முன்மொழிந்தனர்.

காலனிய ஆட்சிக் காலத்திலும் தேசிய எழுச்சி ஏற்பட்ட காலத்திலும் கல்வி குறித்த ஆர்வம் குறைவு படாமலேயே இருந்து வந்துள்ளன.

பண்பாட்டு வேர்கொள்ளல்

மேற்கத்திய அறிவுகளான இயற்கை விஞ்ஞானம், சமூக விஞ்ஞானம், மனிதவியல் போன்றவற்றை அறிவதிலும், அவற்றைக் கற்பதிலும் தெற்காசிய நாடுகள் எப்போதும் ஆர்வமும் தீவிரப் பற்றும் கொண்டிருந்து வந்திருக்கின்றன. காலனிய ஆட்சிக் காலத்திலும் தேசிய எழுச்சி ஏற்பட்ட காலத்திலும் கல்வி குறித்த ஆர்வம் குறைவுபடாமலேயே இருந்து வந்துள்ளன. தெற்காசிய

துணைக்கண்டத்தில் பரவி வளர்ந்துள்ள கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி வலைத்தளங்கள், மேற்கத்திய அறிவை ஈட்டுவதிலும் அதனைப் படித்து அறிந்து கொள்வதிலும் தங்களுடைய முன்னுரிமையையும் முனைப்பையும் காட்டி வந்துள்ளன. கிறித்துவக் கல்வி நிறுவனங்கள், இப்பிரிவில் ஆரம்பக் கட்டத்திலும் அதன் பின்பும் தலையாய முறையில் செயல்பட்டன என்பதும் நாம் அறிந்ததே. வடிவத்தில் அவற்றைத் தொடர்ந்து, உள்ளடக்கத்தில் அவர்களிடமிருந்து ஓரளவு வேறுபட்டு தேசிய, மத, மொழிப் பிரிவினர் ஆங்கில மற்றும் வட்டாரப் பண்புகள் இணைந்த (Anglo-Vernacular) பாடத்திட்டங்களின் அடிப்படையிலான கற்கை முறைகளை உருவாக்கும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டனர். ஆங்கில மற்றும் வட்டாரப் பண்புகளின் சேர்க்கை என்பது மேற்கு மற்றும் கிழக்கு நாடுகளின் கல்வி முறைகளின் இணைப்பு ஆகும். தெற்காசிய நாடுகளின் நவீனக் கல்வியானது, அதுவாகவே, மரபுகளுக்கும் நவீனத்திற்கும் இடையிலான மிகப்பெரும் கலந்துரையாடலாகத்தான் அமைந்து போயிற்று. ஈழத் தமிழர் களுக்கிடையில், ஆறுமுகநாவலர், இந்தியாவில் ஆர்ய சமாஜத்தின் தயானந்த சரஸ்வதி ஆகியோரின் செயல்பாடுகள், வட இந்தியாவின் ஆங்கிலோ - வேதப் பள்ளிகள், தயானந்தா கல்லூரிகள் ஆகியவை மரபும் நவீனமும் இணைந்து அமைந்த கல்வி முறைமைகளுக்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டுக்களாகும். நாவலரும், தயானந்தரும் அவர்களுடைய மத மரபுறுதியையும் மீட்புணர்வுகளையும் தாண்டி, அடிப்படையில் மேற்கத்திய கல்வி முறையைப் பயின்று உட்கிரகித்துக் கொள்ள ஒத்துக்கொண்டவர் களாகவே இருந்தனர். இன்னொருபுறம் பாரம்பரியம் என்னும் மூடியைக் கொண்ட நவீனக் கல்வியாகவே அது இருக்க வேண்டும் என்பதில் அவர்கள் உறுதியாக இருந்தனர். அதனை நிலை நாட்டவே முயற்சித்தனர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் கடைசி மற்றும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பக்கால தமிழ் அறிஞரான மனோன்மணியம் சுந்தரம்பிள்ளை, அவருடைய மிகச்சிறந்த நூல்களில் ஒன்றான நூற்றொகை விளக்கம் என்னும் நூலில் ஆங்கிலோ வட்டார மொழி அறிவுத்திட்டம் என்பதனைத் தோராயமாக வழங்கியுள்ளார். இந் நூலில் சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள், மேற்கத்திய விஞ்ஞானங்களுடன் சைவசித்தாந்தத்தை தத்துவார்த்தமாக இணைவாக்கம் செய்யும் முயற்சியினை மேற்கொண்டுள்ளார். மேற்கத்திய பௌதீகம், இரசாயனம், உயிரியல் அல்லது புவியியல் அறிவுகள் சைவ சித்தாந்த கருத்துக்களுக்கு முரண்பாடானவை என்ற கருத்தை சுந்தரனார் இந்நூலில் மறுதலிக்கிறார். இயற்கை விஞ்ஞானங்கள் அனைத்தும் உலகம் குறித்த நேர்க்காட்சிப் பண்பு கொண்டவை என வரையறுக்கும் அவர், அவற்றின் யதார்த்தத்தையும் பயன் பாட்டையும் சைவ சித்தாந்தம் ஏற்றுக் கொள்கிறது என்பதைத்

தயானந்தரும்
அவர்களுடைய
மத
மரபுறுதியையும்
மீட்புணர்வு
களையும்
தாண்டி,
அடிப்படையில்
மேற்கத்திய
கல்வி
முறையைப்
பயின்று
உட்கிரகித்துக்
கொள்ள ஒத்துக்
கொண்டவர்
களாகவே
இருந்தனர்.

சைவ
சித்தாந்தத்தில்
உலகமும் உலக
அறிவும் மாயப்
பொருட்களல்ல,
அவற்றின்
ஊடாகச்
சென்றே
அவற்றைக்
கடக்க
வேண்டும்.

சைவ சித்தாந்தக்
குடையானது
பகுப்பாய்வு
விஞ்ஞானங்
களைத் தன்னுள்
அடக்கி
நிற்பதாகச்
சித்தரிக்கப்
படுகிறது.

தெளிவுபடுத்துகிறார். அவ்வாறு உலகியல் அறிவைப் பெற்று, உலகியல் பயன்பாடுகளைத் துய்த்து வாழும் போழ்தே, ஒரு மனிதன் அவ்வாழ்வின் குறிப்பிட்ட கட்டத்தில் சைவ சித்தாந்த உயர் (இறை) உண்மையை அறிந்து கொள்ளவேண்டும் எனும் நிலையை எட்டுகிறான். உலக அறிவைப் பெறுவதன் மூலமாகவே அது பக்தனை மேலான அறிவை அடைவதற்குத் தயார்ப்படுத்துகிறது. உலக அறிவே அதன் எல்லைகளைச் சுட்டிக்காட்டி, பக்தனை உயர் அறிவை நோக்கி இட்டுச் செல்லுகிறது அல்லது செலுத்துகிறது. சைவ சித்தாந்தத்தில் உலகமும் உலக அறிவும் மாயப்பொருட்களல்ல, அவற்றின் ஊடாகச் சென்றே அவற்றைக் கடக்க வேண்டும். நேர்க்காட்சி உலகையும் அது குறித்த அறிவுத் தொகுதிகளையும் அனுபவித்துப் பின் அகற்றுதல் என்ற முறையியலைச் சைவ சித்தாந்தம் கடைப்பிடிக்கிறது. உலகியல் விஞ்ஞானங்கள் பகுப்பாய்வுத் தரவுகள் என்ற நிலையைக் கொண்டிருப்பனவாகவும் சைவ சித்தாந்தத் தத்துவம் அனைத்தையும் தழுவி நின்று ஒருங்கிணைத்தல், மற்றும் அனைத்தடக்கப் பாங்கினைக் கொண்டும் அமைகிறது. சைவ சித்தாந்தக் குடையானது பகுப்பாய்வு விஞ்ஞானங்களைத் தன்னுள் அடக்கி நிற்பதாகச் சித்தரிக்கப்படுகிறது. இவ்வாறாக சந்தரம்பிள்ளை மேற்கத்திய விஞ்ஞானங்களை சைவ சித்தாந்தத்தினுள் தகவமைத்துக் கொள்கிறார். சித்தாந்தம், சைவம் ஆகியவற்றின் தனித்த பண்புகளைப் பின் நிறுத்திவிட்டு, மரபுக்கும் நவீனத்திற்கும் இடையில் நடந்த ஒரு விவாதமாக இதனைக் கொள்வோமெனில், நவீன விஞ்ஞானங்கள் பண்பாட்டில் வேர் கொள்ளல் (Cultural Embeddedness) என்ற நிகழ்வின் ஓர் எடுத்துக்காட்டாக இதனைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். புதிதாக இணைத்துக் கொள்ளப்பட்ட மேற்கத்திய விஞ்ஞானங்கள் பாரம்பரியச் சட்டகத்திற்குள் இதமாக அமர்ந்துகொள்ளும் ஒரு சந்தர்ப்பத்தை இங்கு சந்திக்கிறோம்.

மேலே கூறப்பட்டுள்ள பண்பாட்டு வேர்கொள்ளல் என்ற கருத்தினைத் தெளிவுபடுத்துவதற்கு நான் மதங்கள் மற்றும் விஞ்ஞான வரலாறுகளிலிருந்து மேலும் ஒரு எடுத்துக்காட்டைச் சொல்ல விழைகிறேன். இங்கு நான், இயற்கை விஞ்ஞானம், புவியியல், மருத்துவம், பொருளாதாரம் போன்ற துறைகளில் அரபு நாடுகள் மிகப்பெரும் சாதனைகளைக் குவித்த காலங்களில் அவற்றோடு இஸ்லாம் ஏற்படுத்திக் கொண்ட உறவுகளை நினைவுக்குக் கொண்டுவர விழைகிறேன். இஸ்லாத்தின் பொற்காலமாக கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டு கொண்டாடப்பட்டது. அந்தக் காலக்கட்டத்தில் இயற்கை விஞ்ஞானங்களும் அவற்றின் புதிய கண்டுபிடிப்புகளும் இஸ்லாமிய தத்துவத்தால் எந்தவிதமான கட்டுப்பாடுகளும் இன்றி, மிக நெகிழ்வான அரவணைப்புக்கு ஆட்படுத்தப்பட்டன. கட்டுப்பாடற்ற,

தயக்கமற்ற, நெகிழ்வுத் தன்மையும் விரிவியல்பும் கொண்ட உறவுகள் இயற்கை விஞ்ஞானங்களையும் இஸ்லாமியத் தத்துவத்தையும் அன்று இணைத்து நின்றன. அவை ஒன்றுக்கொன்று தங்களுக்குள் உதவிக்கொண்டன. இறை உண்மை, இறைப் படைப்பான உலகம், உலக வாழ்வில் இறை அறம் என்ற குடையின் கீழ் பௌதீக விஞ்ஞானங்கள் தகவமைக்கப்படும் நிகழ்வை இங்கும் சந்திக்கிறோம். இது பௌதீக உலகும் இறை உலகும் உறவாடிக் கொண்ட ஒரு சந்தர்ப்பமாகும். விரிந்த பொருளில் பண்பாட்டு வேர்கொள்ளல் என்பதற்கு இது மற்றொரு உதாரணமாகும்.

சமூகப் பண்பாட்டுத் தகவமைப்பு, வேர்கொள்ளல் போன்ற கருத்தாக்கங்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டிற்கு உரியவை. ஹங்கேரியப் பொருளாதார அறிஞர் காரல் பொலானி (Karl Polanyi) நவீன பொருளாதாரத்தைச் சமூகம் மற்றும் பண்பாடு என்னும் சட்டகத்திற்குள் அமர வைக்கிறார். பொருளாதாரம் எந்த ஒரு சமுதாயத்திலும் முற்றிலுமாக சுயாதீனமான பாத்திரம் வகிக்கக்கூடிய ஒன்றல்ல என்ற கருத்தை பொலானி முன்வைக்கிறார். மாறாக, பொருளாதாரம் சமூகத்தாலும் அதன் பண்பாட்டாலும் கட்டுப்படுத்தப்படவும் ஒழுங்குபடுத்தப்படவும் நிர்வகிக்கவும் படவேண்டும். இக்கருத்துப்படி, உற்பத்தியில் பங்கேற்கும் இயற்கை மற்றும் மானிட அறிவுகள் உருவாகித் தொழில்படும் சூழலமைப்பாகவும் முன்நிபந்தனையாகவும் சமூகம், பண்பாடு ஆகியவை விளங்குகின்றன. விஞ்ஞான அறிவு, படைப்பாற்றல், அறிவியல் முயற்சிகள், கற்பனை போன்றன சமூகத்திலும் பண்பாட்டிலும் வேர்கொண்டுள்ளன என்கிறார் காரல் பொலானி. பண்பாட்டு வேர்கொள்ளல் சில கலாசார மதிப்புகளுக்கும் நடைமுறைகளுக்கும் மாத்திரம் வரையறுக்கப்படவில்லை. மற்றொரு வகையில் அது காலம் - வெளி, இருத்தல் - மாற்றம், பருவகாலங்கள்-சுற்றுச்சூழல், தனிநபர்கள் - சமூகம் போன்றவற்றைப் பண்பாடு எவ்வாறு புரிந்துகொள்ளுகிறது என்பதனுடன் தொடர்பு கொண்டது. பண்பாடானது பௌதீக உலகையும் அதனைக் கடந்த உலகையும் இயற்கையையும் சமூகத்தையும் மிக இயல்பாக இணைக்கின்றது. மார்க்ஸியர்களுக்கு இடையில், மூத்த அறிஞர்களான ஈ.பி. தாம்ஸன் (E. P. Thompson), எரிக் ஹாப்ஸ்பாம் (Eric Hobsbawm) போன்றோரும் தன்னைத்தானே அராஜகவாதி என்று கூறிக்கொள்ளும் ஜேம்ஸ் ஸ்காட் (James C. Scott) என்பாரும் இது போன்ற மற்றொரு கருத்தினை முன்வைக்கிறார்கள். அறம் சார் பொருளாதாரம் அல்லது அறத்தில் வேர்கொண்ட பொருளாதாரம் (Morally Embedded Economy) என்ற கருத்தாக்கத்தை இவர்கள் பரிந்துரைக்கின்றனர்.

சமூகப்
பண்பாட்டுத்
தகவமைப்பு,
வேர்கொள்ளல்
போன்ற
கருத்தாக்கங்கள்
இருபதாம்
நூற்றாண்டிற்கு
உரியவை.

பொருளாதாரம்
சமூகத்தாலும்
அதன்
பண்பாட்டாலும்
கட்டுப்படுத்த
ப்படவும்
ஒழுங்குபடுத்த
ப்படவும்
நிர்வகிக்கவும்
படவேண்டும்.

ஒரு கட்டத்தில் இருத்தலியல் தத்துவம் மேற்கத்திய விஞ்ஞானங்களின் புறநிலைவாத அணுகு முறையையும் அது எப்படி மனித அறிவு உற்பத்திக் கூறினை ஓரங்கட்டியது என்பதனையும் குறித்தும் தீவிர விசாரணைக்கு உட்படுத்தியது.

அறிவுத் தோற்றவியலின் பன்முகம்

தெற்காசிய நாடுகளை நோக்கிப் பரவி வருகின்ற அறிவின் உலகமயமாக்கல் குறித்த விவாதங்களில் மேற்கிற்கும் கிழக்கிற்கும் இடையில் நிலவிவரும் அறிவுத் தோற்றவியல் வேறுபாடுகள் (Epistemological Differences) முன்னுக்கு வருகின்றன. ஏராளமான தத்துவப் பள்ளிகளும் மானுடவியல் ஆய்வுகளும் அறிவு உற்பத்தி மற்றும் அதன் பெருக்கம் பற்றிய அறிவுத் தோற்றவியல் பிரச்சினைகளில் பங்களித்துள்ளன. ஒரு கட்டத்தில் இருத்தலியல் தத்துவம் மேற்கத்திய விஞ்ஞானங்களின் புறநிலைவாத அணுகு முறையையும் அது எப்படி மனித அறிவு உற்பத்திக் கூறினை ஓரங்கட்டியது என்பதனையும் குறித்தும் தீவிர விசாரணைக்கு உட்படுத்தியது. மார்க்ஸியம், ஒருதலைப்பட்சமாகத் தொழில்படக் கூடிய புறநிலைவாத முறையை ஆட்சேபித்ததுடன், அதன் ஊடாக அகம் - புற இயங்கியல் கோட்பாட்டை வலியுறுத்துகிறது. நீண்ட காலமாக தத்துவவாதிகள் மேற்கு மற்றும் கிழக்கின் மெய்ப்பொருள் துறைகளின் தனித்த அடையாளங்களையும் அவற்றிற்கு இடையிலான வேறுபாடுகளையும் குறித்துப் பேசி வருகின்றனர். இருபதாம் நூற்றாண்டின் கடைசிப் பத்து ஆண்டுகளில், தென்கிழக்கு ஆசிய அறிஞர்களை மையமிட்டு நடந்துவருகின்ற ஆசியத் தகவுகள் குறித்த விவாதம் (Asian Values Debate > Asia As Method) இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது. கிழக்கு உலகைப் பொறுத்தமட்டில் கன்பூசியத் தகவுகளே மையமானவை எனச் சில அறிஞர்கள் வாதிட்டு வருகின்றனர். இன்னும் சில அறிஞர்கள் பௌத்தமே தெற்கு, தென்கிழக்கு ஆசியாவின் மிகப்பெரிய அறிவுப்புலம் எனக் கூறிவருகிறார்கள். மேலும் பல தத்துவவாதிகள் மேற்கத்திய அறிவு உற்பத்தியானது பகுப்பாய்வு அணுகுமுறை, கருத்தாக்கங்களைத் தூய வடிவில் முன்வைப்பது, அவற்றைத் தனிமைப்படுத்தல், எதிர்வுபடுத்தல் ஆகியவற்றின் மீது அதிக அழுத்தம் தருவதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர். மாறாக, கிழக்கின் சிந்தனை முறைகள் பரஸ்பரத் தொடர்பு, சார்புநிலை, முழுமை ஆகியவற்றை நோக்கியனவாக இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது.

பின்னை நவீனத்துவ அறிஞர்கள் ஒரு முடிவுக்கு வருகின்றனர். அதாவது கிழக்கும் மேற்கும் உலகை அறிதலில் இணை நீரோட்டங்களாக விளங்குகின்றன என்றும், இவை போன்ற இன்னும் பல சிந்தனை வகைமைகளும் இருக்க முடியும் என்றும் அவர்கள் கருதுகின்றனர். அவர்கள் உலகளாவிய காலப்பரப்பிலும் பிரதேச வெளியிலும் பன்மீயப் பண்பு கொண்ட அறிவுத் தோற்றவியல்கள் பரவிக் கிடப்பதாக அறிவிக்கின்றனர். பல மையங்கள் கொண்ட (பன்மீய) அறிவுத் தோற்றவியல் (Polycentric Epistemology) என்ற ஒரு புதிய கருத்தாக்கத்தை அவர்கள் பயன்பாட்டிற்குக் கொண்டு

வந்துள்ளனர். காலம் மற்றும் புவிப் பரப்புகளில் அறிவு உற்பத்திக்கான பலவகைச் சட்டகங்கள் (Epistemes) நிலவி வருகின்றன என அவர்கள் வாதிடுகின்றனர். அவற்றில் ஒரே ஒரு அறிவு உற்பத்தி முறைமைக்கு மட்டுமே உலகு தழுவிய அதிகாரம் உள்ளதாகக் கொள்ள முடியாது எனவும் பிற அறிவுத் தோற்றவியல் சட்டகங்களை அழித்தொழிக்க வேண்டும் எனக் கூறுவது தவறு எனவும் இந்த வாதம் தொடர்கிறது. இதன் பொருள் யாதெனில், பல்வேறுபட்ட அறிவுத்தோற்றவியல் சட்டகங்களுக்கு இடையிலான விரிந்த உரையாடல் மட்டுமே நம் முன் நிற்கும் ஒரே சாத்தியப்பாடு என்பது வலியுறுத்தப்படுகிறது.

முடிவாக

அறிவின் உலகமயமாக்கல் என்னும் இன்றைய சூழலின்படி, தெற்காசிய நாடுகள் தவிர்க்க முடியாத நிலையில் மேற்கத்திய அறிவுச் சமூகத்திற்கும் ஆசிய எதார்த்தங்களுக்கும் இடையிலான விரிவான உரையாடல்களை நிகழ்த்துவதற்கான சந்தர்ப்பமாக அமைந்துள்ளது. முதற்கட்டமாக நாம், அறிவின் உலகமயமாக்கல் என்பது ஒருவழிப் போக்கானது அல்ல என்பதை ஆழமாகப் புரிந்து கொள்ளுகிறோம். மற்றொரு பக்கம், அதனை ஓர் உரையாடலாகவும் பரஸ்பரத் தொடர்பு, ஒருவரிடமிருந்து மற்றொருவர் கற்றுக்கொள்ளுதல் போன்றன பெரும்பங்கு பெற்றிருப்பதையும் புரிந்துகொள்ளுகிறோம். மேற்கத்திய விஞ்ஞானங்களோடு கீழைநாட்டு அறிவுத்துறைகளின் இயங்கியல் ரீதியான கொடுக்கல் வாங்கல்கள், கீழைச் சமூகங்களின் பிரத்தியேக சமூகப் பண்பாட்டுப் பிரச்சினைகள், கீழை உலகின் சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு போன்ற பலவகையான பின்புலங்கள் இந்த உரையாடலில் பங்கேற்க வேண்டி உள்ளது. அறிவுத் தோற்றவியல் அடித்தளத்திலும் கூட கிழக்கிற்கும் மேற்கிற்கும் இடையில் ஒரு விரிவான மீளாய்வும் பேச்சுவார்த்தையும் தேவைப்படுகின்றன. அவை நிகழ வேண்டும்.

இலங்கையின் மட்டக்களப்பு கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம், ஆண்டு தோறும் கல்வியாளர்களுக்கு இடையில் ஆராய்ச்சி மாநாடு ஒன்றை நடத்தி வருகிறது. இந்த ஆண்டு அதன் 12ஆவது மாநாட்டை (1 டிசம்பர் 2015 அன்று) அறிவின் உலகமயமாக்கலில் புதியன சாதித்தல்: பிரச்சினைகளும் எதிர்பார்ப்புகளும் என்ற மிகப் பொருத்தமான தலைப்பு ஒன்றில் நடத்துவது ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதாக உள்ளது. நான் இம் மாநாட்டு அமைப்பாளர்களுக்கு, குறிப்பாக கலாநிதி நதிரா மரியசந்தனம், பேராசிரியர் மற்றும் தலைவர், தமிழ் கற்கை, கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை அவர்களுக்கு, என்னை இந்தத் தலைப்பில் ஆழ்ந்தாரய்வு செய்வதற்கு அழைத்தமைக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

காலம் மற்றும் புவிப் பரப்புகளில் அறிவு உற்பத்திக்கான பலவகைச் சட்டகங்கள் (Epistemes) நிலவி வருகின்றன என அவர்கள் வாதிடுகின்றனர்.

அறிவின் உலக மயமாக்கல் என்பது ஒருவழிப் போக்கானது அல்ல என்பதை ஆழமாகப் புரிந்து கொள்ளுகிறோம்.